

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 764

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 26 septembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 463 din 27 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală	2-5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
678. — Hotărâre pentru înființarea Comitetului consultativ în domeniul cooperării internaționale pentru dezvoltare și asistență umanitară	6
680. — Hotărâre privind modificarea datelor de identificare a unui imobil aflat în domeniul public al statului și transmiterea acestuia din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Justiției în domeniul public al orașului Bolintin-Vale, județul Giurgiu	7
681. — Hotărâre privind înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a unui imobil și darea acestuia în administrarea Ministerului Sănătății	8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.230. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor în sectoarele cadastrale 10, 11, 19, 20, 24, 27, 36, 38 și 49 din unitatea administrativ-teritorială Dragomirești și în sectoarele cadastrale 15, 20, 22, 34, 42, 43, 44, 46, 48 și 49 din unitatea administrativ-teritorială Potlogi, județul Dâmbovița.....	9-11
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
15. — Circulară privind lansarea în circuitul numismatic a unei monede din argint și a unei monede din alamă, pentru colecționare, cu tema <i>100 de ani de când Ecaterina Teodoroiu a devenit prima femeie ofițer combatant din Armata Română</i>	12
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	13-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 463**

din 27 iunie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (5) și (7)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentina Dinu în Dosarul nr. 453/312/2015 al Judecătoriei Slobozia și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 513D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 453/312/2015, **Judecătoria Slobozia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Valentina Dinu cu ocazia soluționării unei cauze penale în care procurorul a luat măsuri asigurătorii.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 249 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, prezumția de nevinovăție, dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, dreptul de proprietate privată, precum și prevederile constituționale referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului și la integrarea în Uniunea Europeană. Arată, astfel, că dispozițiile art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală nu definesc bunurile asupra cărora pot fi luate măsurile asigurătorii și folosesc noțiunea de „probabilitate”, care nu este predictibilă. De asemenea consideră că prevederile art. 249 alin. (7) din Codul de procedură penală creează discriminare prin instituirea unui tratament juridic diferit pentru persoanele lipsite de capacitate de exercițiu și, respectiv, cu capacitate de exercițiu restrânsă.

6. **Judecătoria Slobozia** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Consideră că, prin reglementarea posibilității luării, pe o durată limitată de timp, a măsurilor asigurătorii nu se aduce atingere dreptului de proprietate, măsura constituind numai o formă de restrângere temporară a exercitării dreptului de dispoziție asupra bunurilor. În ceea ce privește obiectul măsurilor asigurătorii arată că domeniul de aplicare este clar delimitat de prevederile art. 249

alin. (8) din Codul de procedură penală, printr-o normă de trimitere la legea civilă. Referitor la pretinsa lipsă de predictibilitate a sintagmei „*până la concurența valorii probabile*”, instanța de judecată apreciază critica autoarei excepției ca neîntemeiată, având în vedere finalitatea măsurii asigurătorii, caracterul provizoriu al acesteia, precum și natura intereselor protejate prin dispozițiile de lege criticate. De asemenea consideră că dispozițiile art. 249 alin. (7) din Codul de procedură penală nu aduc atingere principiului egalității în drepturi, întrucât pentru persoane aflate în situații juridice diferite este permis un tratament diferențiat.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. În acest sens arată că, așa cum rezultă din prevederile art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, măsurile asigurătorii constau în indisponibilizarea, prin instituirea unui sechestru, a acelor bunuri mobile sau imobile ce pot face obiectul confiscării speciale sau a confiscării extinse ori pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori la repararea pagubei produse prin infracțiune, în scopul de a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea lor de la urmărire. Consideră că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere prevederilor art. 44 alin. (1)—(3) din Constituție, întrucât, deși reglementează o ingerință în exercițiul dreptului de proprietate, limitând prerogativa dispoziției materiale și juridice asupra bunurilor indisponibilizate, această ingerință este necesară într-o societate democratică, este proporțională cu scopul urmărit, se aplică nediscriminatoriu și nu aduce atingere înseși substanței dreptului de proprietate. În ceea ce privește critica adusă dispozițiilor art. 249 alin. (7) din Codul de procedură penală, în sensul că ar încălca principiul egalității cetățenilor în fața legii, arată că aceasta nu poate fi primită, întrucât egalitatea nu înseamnă uniformitate de reglementare, iar situațiile juridice diferite impun un tratament juridic diferit. Astfel, instituirea obligativității luării din oficiu a măsurilor asigurătorii atunci când persoana vătămată este lipsită de capacitate de exercițiu sau are capacitate de exercițiu restrânsă, dispozițiile de lege criticate au în vedere tocmai situația specială a acestei categorii de subiecte de drept, care necesită o protecție juridică suplimentară pentru ocrotirea drepturilor lor. În fine, apreciază că, întrucât măsurile asigurătorii au caracter preventiv, iar nu punitiv, și nu depind de gravitatea faptei ori de stabilirea răspunderii penale, luarea lor nu anticipează soluția pe fondul cauzei penale, astfel că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere nici prezumției de nevinovăție.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 249 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, care au următorul cuprins:

„(5) *Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora.*

[...] (7) *Măsurile asigurătorii luate în condițiile alin. (1) sunt obligatorii în cazul în care persoana vătămată este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă”.*

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, ale art. 22 alin. (1) referitor la dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, ale art. 44 alin. (1)—(3) referitor la dreptul de proprietate privată și ale art. 148 alin. (1)—(4) privind integrarea în Uniunea Europeană.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la principiile fundamentale privind prezumția de nevinovăție și dreptul de proprietate privată — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 894 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 4 martie 2016, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând că măsurile asigurătorii sunt măsuri procesuale cu caracter real care au ca efect indisponibilizarea bunurilor mobile și imobile care aparțin suspectului, inculpatului, persoanei responsabile civilmente sau altor persoane, prin instituirea unui sechestrului asupra acestora în vederea confiscării speciale, a confiscării extinse, executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori acoperirii despăgubirilor civile. Aceste măsuri au caracter provizoriu, având rolul de a preveni ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care ar putea să asigure repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, plata amenzii, a cheltuielilor judiciare sau realizarea confiscării, dispuse prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă. Măsurile asigurătorii se dispun de procuror, în cursul urmăririi penale, din oficiu sau la cererea părții civile, prin ordonanță motivată, de judecătorul de cameră preliminară sau de instanța de judecată în timpul procesului penal, la sesizarea procurorului, a părții civile sau din oficiu, prin încheiere motivată, producându-și efectele de la momentul dispunerii până la momentul pronunțării hotărârii definitive în dosarul penal (paragraful 17).

14. Prin Decizia nr. 894 din 17 decembrie 2015, mai sus menționată, Curtea a constatat că sechestrul este o măsură asigurătorie de drept penal, iar nu o sancțiune penală, care poate fi dispusă împotriva persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, dar nu ca o consecință a răspunderii penale, nedepinzând de gravitatea fetei săvârșite, neavând așadar caracter punitiv, ci eminentement preventiv, astfel că nu poate fi reținută critica referitoare la încălcarea prezumției de nevinovăție. De altfel, potrivit art. 107 alin. (3) din Codul penal, măsurile de siguranță se pot lua și în situația în care făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă (paragrafele 19 și 24).

15. Prin instituirea sechestrului, proprietarul bunurilor pierde dreptul de a le înstrăina sau greva de sarcini, măsura afectând, așadar, atributul dispoziției juridice și materiale, pe întreaga durată a procesului penal, până la soluționarea definitivă a cauzei. Totodată, Curtea a observat că sechestrul asigurător poate afecta și atributele de *usus* și *fructus*, atunci când bunurile sechestrate trebuie ridicate în mod obligatoriu și predate pentru păstrare unor instituții de specialitate [art. 252 alin. (2), (3), (4) și (5) din Codul de procedură penală] ori atunci când au fost puse sub sigiliu și se desemnează un custode [art. 252 alin. (9) din același cod]. Așadar, interzicerea până la soluționarea definitivă a cauzei a transferului, distrugerii, transformării, înstrăinării, deplasării bunurilor asupra cărora s-a instituit sechestrul, asumarea temporară a custodiei sau controlului asupra acestor bunuri afectează dreptul de proprietate nu numai al suspectului, inculpatului ori persoanei responsabile civilmente, dar și al terților proprietari ai acestor bunuri și care nu au calitate de parte în procesul penal (paragraful 27).

16. Referitor la dreptul de proprietate, care este un drept fundamental, garantat prin Constituție, conținutul și limitele acestuia fiind stabilite prin lege, Curtea a statuat, prin decizia citată anterior, că acesta nu este însă un drept absolut prin natura lui, putând fi supus unor limitări rezonabile (paragraful 28).

17. În ceea ce privește obiectul măsurilor asigurătorii, Curtea observă că acesta este delimitat de dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, printr-o normă de trimitere la legea civilă. În acest sens, prin Decizia nr. 20 din 19 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 8 aprilie 2016, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând că, potrivit dispozițiilor art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, nu pot fi sechestrate bunuri care aparțin unei autorități sau instituții publice ori unei alte persoane de drept public și nici bunurile exceptate de lege. Sechestrul se instituie asupra bunurilor mobile — titluri de valoare, obiecte de artă și de muzeu, colecții de valoare, obiecte din metal, sume de bani etc. — și imobile, așa cum reiese din dispozițiile alin. (2) al art. 249 din Codul de procedură penală, iar prevederile alin. (3)—(5) ale aceluiași articol diferențiază, în funcție de proprietar, întinderea sechestrului. Astfel, pot fi sechestrate bunurile proprietatea suspectului sau inculpatului pentru garantarea executării pedepsei amenzii, în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse, în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare, pot fi sechestrate bunurile persoanei responsabile civilmente în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare și pot fi sechestrate bunurile aflate în proprietatea sau posesia unei terțe persoane, în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse. Dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală trebuie corelate cu cele ale art. 112 și art. 112¹ din Codul penal, referitoare la confiscare, întrucât bunurile care pot fi confiscate sunt cele asupra cărora se poate institui sechestrul (paragraful 17).

18. Prin Decizia nr. 20 din 19 ianuarie 2016, mai sus citată, Curtea a reținut, totodată, că, atunci când procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau instanța instituie sechestrul asigurător, aceștia evaluează prejudiciul produs prin infracțiune, valoarea sechestrată fiind necesar a fi apropiată de cea a bunurilor care ar putea fi confiscate, după stabilirea vinovăției, dacă se apreciază că se impune această măsură. Astfel, măsura asigurătorie, indiferent de organul judiciar care o instituie, trebuie motivată, fiind necesar să se arate, în cuprinsul actului prin care se dispune — ordonanță sau încheiere, îndeplinirea condițiilor legale privind necesitatea dispunerii măsurii și, de asemenea, întinderea prejudiciului sau a valorii necesare pentru care se solicită sechestrul și valoarea care urmează a fi garantată în acest fel. Așadar, dispunerea unei măsuri asigurătorii se face pe baza analizei valorilor implicate în cauză: valoarea prejudiciului, a sumelor probabile ce ar trebui confiscate, bonitatea suspectului/inculpatului, valoarea patrimoniului de care acesta dispune (paragraful 18).

19. Cu privire la condiția necesității dispunerii măsurii asigurătorii, pe de o parte, trebuie avute în vedere cazurile în care instituirea măsurilor asigurătorii, așadar și a sechestrului, sunt obligatorii, respectiv ipoteza reglementată de art. 249 alin. (7) din Codul de procedură penală — persoana vătămată este lipsită de capacitate de exercițiu sau are capacitate de exercițiu restrânsă, și cazurile reglementate în legislația specială — de pildă, art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, când organele judiciare nu mai sunt ținute să verifice condiția de necesitate a măsurii, ea fiind impusă de lege (paragraful 19).

20. De asemenea, Curtea a reținut că, în cazul infracțiunilor grave, este de dorit ca sechestrul să fie instituit cât mai devreme în cursul urmăririi penale, pentru a împiedica suspectul să înstrăineze bunurile sau beneficiul infracțiunii, cu mult înainte de a fi evaluată întinderea activității infracționale și a prejudiciului, organele judiciare având posibilitatea să instituie sechestrul asigurător pe toate bunurile suspectului sau inculpatului, precum și pe bunurile altor persoane despre care se cunoaște că provin din infracțiune. Cu toate acestea, Curtea a constatat că instituirea sechestrului nu poate împiedica suspectul sau inculpatul să își procure mijloacele de trai. De vreme ce, prin instituirea sechestrului, se limitează posibilitatea suspectului/inculpatului de a-și continua activitatea și, implicit, de a-și asigura mijloacele de trai, organele judiciare trebuie să aibă în vedere un nivel mediu de asigurare a mijloacelor de trai pentru suspect/inculpat și familia sa, neavând importanță dacă prin dispunerea măsurii asigurătorii nu mai poate să își asigure același nivel de existență, precum cel anterior instituirii măsurii (paragraful 20).

21. În continuare, prin Decizia nr. 20 din 19 ianuarie 2016, citată anterior, Curtea a constatat că dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală reglementează situațiile în care nu poate fi dispus sechestrul, având în vedere titularul bunurilor sau categoria bunurilor ce urmează a fi sechestrate. Codul de procedură penală nu cuprinde însă norme care să stabilească expres categoria „*bunurilor exceptate de lege*” de la instituirea sechestrului, într-o atare situație dispozițiile procesual penale completându-se cu dispozițiile procesual civile referitoare la bunurile care, potrivit legii, au un regim privilegiat, neputând face obiectul unei executări silite, fiind neurmăribile. Astfel, potrivit art. 727 din Codul de procedură civilă, nu sunt supuse urmăririi silite bunurile de uz personal sau casnic indispensabile traiului debitorului și familiei sale și obiectele de cult, dacă nu sunt mai multe de același fel, obiectele indispensabile persoanelor cu handicap și cele destinate îngrijirii bolnavilor, alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de 3 luni, iar dacă

debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele necesare până la noua recoltă, animalele destinate obținerii mijloacelor de subzistență și furajele necesare pentru aceste animale până la noua recoltă, combustibilul necesar debitorului și familiei sale socotit pentru 3 luni de iarnă, scrisorile, fotografiile și tablourile personale sau de familie și altele asemenea. Totodată, potrivit art. 728 din Codul de procedură civilă, bunurile mobile care fac obiectul unei diviziuni a patrimoniului afectate exercițiului unei profesii autorizate nu pot fi urmărite decât de către creditorii ale căror creanțe s-au născut în legătură cu exercitarea profesiei respective. Dacă bunurile nu sunt afectate unui patrimoniu profesional individual, însă servesc la exercitarea ocupației sau profesiei debitorului persoană fizică, pot fi supuse urmăririi silite numai dacă nu există alte bunuri urmăribile și numai pentru obligații de întreținere sau alte creanțe privilegiate asupra mobilelor. Dacă debitorul se ocupă cu agricultura, nu vor fi urmărite, în măsura necesară continuării lucrărilor în agricultură, inventarul agricol, inclusiv animalele de muncă, furajele pentru aceste animale și semințele pentru cultura pământului, în afară de cazul în care asupra acestor bunuri există un drept real de garanție sau un privilegiu pentru garantarea creanței (paragraful 21).

22. Curtea a reținut, de asemenea, că dispozițiile art. 729 din Codul de procedură civilă reglementează limitele urmăririi veniturilor bănești, acestea fiind aplicabile, în materie penală, atât în ipoteza sechestrului propriu-zis instituit asupra sumelor de bani în materialitatea lor (cash) — bunuri mobile corporale, la care face referire art. 252 alin. (2) și (8) din Codul de procedură penală, cât și în ceea ce privește urmărirea silită a creanțelor, în ipoteza instituirii poprii asigurătorii, potrivit art. 254 din Codul de procedură penală. Potrivit art. 29 alin. (1) din Codul de procedură civilă, salariile și alte venituri periodice, pensiile acordate în cadrul asigurărilor sociale, precum și alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia pot fi urmărite până la jumătate din venitul lunar net, pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere sau alocație pentru copii, și până la o treime din venitul lunar net, pentru orice alte datorii. Dacă sunt mai multe urmărituri asupra aceleiași sume, urmărirea nu poate depăși jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în afară de cazul în care legea prevede altfel. Cu alte cuvinte, dacă sunt mai multe sechestre penale sau acestea coexistă cu sechestrele civile, limita este de jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în conformitate cu art. 729 alin. (2) din Codul de procedură civilă. De asemenea, Curtea a observat că sunt în egală măsură aplicabile și dispozițiile art. 729 alin. (3) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora veniturile din muncă sau orice alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia, în cazul în care sunt mai mici decât cuantumul salariului minim net pe economie, pot fi urmărite numai asupra părții ce depășește jumătate din acest cuantum, precum și prevederile alin. (4)—(7) ale aceluiași articol. Totodată, Curtea a reținut că și prin alte dispoziții legale speciale anumite categorii de bunuri pot fi declarate neurmăribile (paragraful 22).

23. Așadar, Curtea a constatat că normele procesual penale ale art. 249 alin. (8) coroborate cu cele procesual civile precitate stabilesc, cu caracter general, limitele urmăririi bunurilor mobile sau imobile ca urmare a instituirii sechestrului, în vederea asigurării mijloacelor de existență ale suspectului/inculpatului (paragraful 23).

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate,

pronunțată de Curte prin deciziile menționate anterior, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. Pentru motivele arătate mai sus, Curtea nu poate reține critica autoarei excepției referitoare la pretinsa lipsă de predictibilitate a sintagmei „*până la concurența valorii probabile a acestora*”, având în vedere finalitatea măsurilor asigurătorii, caracterul provizoriu al acestora, precum și interesele protejate prin dispozițiile de lege criticate. Astfel, așa cum a reținut Curtea în jurisprudența sa mai sus menționată, măsurile asigurătorii au, prin natura lor, un caracter provizoriu, temporar, producându-și efectele până la momentul pronunțării hotărârii definitive, când instanța decide situația juridică a bunurilor indisponibilizate, dispunând fie confiscarea acestora, fie ridicarea sechestrului. Pentru a avea eficiență — în sensul împiedicării suspectului/ inculpatului să zădărnicească recuperarea prejudiciului și restabilirea situației anterioare săvârșirii faptei penale —, măsurile asigurătorii trebuie dispuse cât mai devreme în cursul urmăririi penale, deci cu mult înainte de a fi stabilită valoarea finală a prejudiciului. Aceasta este rațiunea pentru care organele judiciare au posibilitatea de a institui sechestrul asigurător pe bunurile suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente până la concurența valorii probabile a prejudiciului și a cheltuielilor judiciare, astfel cum este aceasta apreciată la momentul luării măsurii asigurătorii. Pe de altă parte, însă, dacă, în urma administrării întregului probatoriu, se constată că această valoare — devenită, între timp, certă — este mai mică decât cea avută în vedere inițial, sechestrul poate fi restrâns de organul judiciar, din oficiu sau la cererea persoanei interesate.

26. Așadar, dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere prevederilor art. 44 din Constituție, întrucât, deși reglementează o limitare a dreptului de proprietate privată, afectând atributul dispoziției juridice și materiale asupra bunurilor indisponibilizate — pe întreaga durată a procesului penal, până la soluționarea definitivă a cauzei — această limitare este una permisă, având în vedere că se aplică în mod nediscriminatoriu, este justificată de un interes general, este necesară obiectivului urmărit de legiuitor și este proporțională cu scopul propus (Decizia nr. 186 din 6 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 25 aprilie 2007, Decizia nr. 230 din 14 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României,

30. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Valentina Dinu în Dosarul nr. 453/312/2015 al Judecătoriei Slobozia și constată că dispozițiile art. 249 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Slobozia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Partea I, nr. 236 din 5 aprilie 2007, și Decizia nr. 768 din 18 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 4 martie 2015, paragraful 20).

27. Curtea mai observă că, în speță, față de autoarea excepției s-a dispus instituirea sechestrului asigurător în condițiile prevăzute de dispozițiile art. 249 alin. (7) din Codul de procedură penală, potrivit căroră, în cazul în care persoana vătămată este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă, luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie, această dispoziție constituind o derogare de la regula potrivit căreia luarea măsurilor asigurătorii este, în principiu, facultativă. Prin Decizia nr. 894 din 17 decembrie 2015, citată anterior, Curtea a reținut că acest din urmă fapt nu are semnificația stabilirii vinovăției înainte să fie stabilită printr-o hotărâre judecătorească definitivă. De altfel, prezumția de nevinovăție constituie suportul dreptului la apărare și, implicit, al drepturilor procesuale acordate suspectului sau inculpatului, iar aplicarea prezumției presupune că dispunerea unei măsuri asigurătorii în procesul penal nu echivalează cu existența vinovăției, care trebuie stabilită numai printr-o hotărâre judecătorească definitivă (paragraful 24). Așadar, întrucât măsurile asigurătorii au caracter preventiv, iar nu punitiv, și nu depind de gravitatea faptei ori de stabilirea răspunderii penale, luarea lor nu anticipează soluția pe fondul cauzei penale. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție.

28. În ceea ce privește critica adusă dispozițiilor art. 249 alin. (7) din Codul de procedură penală, în sensul că ar încălca principiul egalității în drepturi, consacrat de prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, întrucât egalitatea nu înseamnă uniformitate de reglementare, iar situațiile juridice diferite impun un tratament juridic diferit. Astfel, instituind obligativitatea luării din oficiu a măsurilor asigurătorii atunci când persoana vătămată este lipsită de capacitate de exercițiu sau are capacitate de exercițiu restrânsă, dispozițiile de lege criticate au în vedere tocmai situația specială a acestei categorii de subiecte de drept, care necesită o protecție juridică suplimentară pentru ocrotirea drepturilor lor.

29. În fine, prevederile constituționale ale art. 22 alin. (1) referitor la dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică nu au legătură cu soluționarea cauzei de față.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru înființarea **Comitetului consultativ în domeniul cooperării internaționale pentru dezvoltare și asistență umanitară**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 7 din Legea nr. 213/2016 privind cooperarea internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se înființează Comitetul consultativ în domeniul cooperării internaționale pentru dezvoltare și asistență umanitară, denumit în continuare *Comitetul consultativ*, organism fără personalitate juridică, care funcționează în coordonarea Ministerului Afacerilor Externe, denumit în continuare *M.A.E.*

Art. 2. — Scopul Comitetului consultativ este de a asigura unitatea planificării strategice și stabilirea consensuală a priorităților geografice și tematice în politica de cooperare pentru dezvoltare și asistență umanitară a României.

Art. 3. — În vederea atingerii scopului prevăzut la art. 2, Comitetul consultativ are următoarele atribuții:

a) identificarea și ierarhizarea priorităților naționale, conform criteriilor stabilite, în domeniul cooperării internaționale pentru dezvoltare și asistență umanitară;

b) emiterea avizului consultativ cu privire la Programul multianual strategic de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară elaborat de M.A.E. potrivit Legii nr. 213/2016 privind cooperarea internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară;

c) emiterea avizului consultativ cu privire la Planul anual de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară elaborat de M.A.E. potrivit Legii nr. 213/2016;

d) urmărirea respectării și implementării obiectivelor din Programul multianual strategic de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară, precum și a Planului anual de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară, inclusiv formularea de propuneri sau observații, oricând consideră necesar, în vederea sprijinirii implementării acestora;

e) stabilirea de poziții comune ale instituțiilor ce participă la ședințele Comitetului consultativ pe tematici specifice din domeniul cooperării internaționale pentru dezvoltare și asistență umanitară.

Art. 4. — Președinția Comitetului consultativ este asigurată de secretarul de stat care reprezintă Ministerul Afacerilor Externe în Comitetul consultativ.

Art. 5. — (1) Activitatea Comitetului consultativ este sprijinită de un secretariat tehnic, asigurat de Agenția de Cooperare Internațională pentru Dezvoltare, denumită în continuare *Agencție*.

(2) Cheltuielile necesare activității secretariatului tehnic se asigură din bugetul Agenției.

Art. 6. — (1) Comitetul consultativ este compus din reprezentanți ai următoarelor instituții:

a) Ministerul Afacerilor Externe;

b) Agenția de Cooperare Internațională pentru Dezvoltare;

c) Ministerul Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene;

d) Ministerul Afacerilor Interne;

e) Ministerul Educației Naționale;

f) Ministerul Muncii și Justiției Sociale;

g) Ministerul Finanțelor Publice;

h) Ministerul Justiției;

i) Ministerul pentru Români de Pretutindeni.

(2) Instituțiile menționate la alin. (1) desemnează câte un membru în cadrul Comitetului consultativ, din rândul persoanelor care ocupă funcții la nivel de secretar de stat, în cazul ministerelor, și de către directorul general al Agenției, cu obligația asigurării și a unui membru supleant.

(3) Comitetul consultativ poate invita în cadrul ședințelor sale reprezentanți ai altor instituții publice, ai societății civile, organizațiilor internaționale, mediului academic și ai sectorului privat.

Art. 7. — (1) Comitetul consultativ se întrunește anual în ședințe ordinare sau, ori de câte ori este necesar, în ședințe extraordinare, la solicitarea oricărui membru adresată secretariatului tehnic al Comitetului consultativ, asigurat de Agenție.

(2) Comitetul consultativ își desfășoară activitatea în prezența a cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor săi.

(3) Deciziile Comitetului consultativ se iau consensual.

Art. 8. — Regulamentul de organizare și funcționare al Comitetului consultativ va fi elaborat sub coordonarea Ministerului Afacerilor Externe și va fi adoptat în prima ședință a Comitetului consultativ, în maximum 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei hotărâri. Regulamentul de organizare și funcționare este aprobat prin ordin comun al conducătorilor ministerelor reprezentate în cadrul Comitetului consultativ.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:

p. Ministrul afacerilor externe,

George Ciamba,

secretar de stat

Viceprim-ministru,

ministrul dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene,

Sevil Shhaideh

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

Ministrul muncii și justiției sociale,

Lia-Olguța Vasilescu

Ministrul finanțelor publice,

Ionuț Mișa

Ministrul educației naționale,

Liviu-Marian Pop

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea datelor de identificare a unui imobil aflat în domeniul public al statului și transmiterea acestuia din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Justiției în domeniul public al orașului Bolintin-Vale, județul Giurgiu

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 9 alin. (1) și art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă modificarea datelor de identificare a imobilului aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Justiției, înregistrat cu numărul M.F.P. 100487, potrivit anexei nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă transmiterea imobilului prevăzut la art. 1 din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Justiției în domeniul public al orașului Bolintin-Vale, județul Giurgiu, potrivit anexei nr. 2, declarându-se din bun de interes public național în bun de interes public local.

Art. 3. — Predarea-preluarea imobilului transmis potrivit prevederilor art. 2 se face pe bază de protocol încheiat între

părțile interesate, în termen de maximum 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Ministerul Justiției își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificările corespunzătoare în anexa nr. 11 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:

Ministrul justiției,
Tudorel Toader

Viceprim-ministru,

ministrul dezvoltării regionale, administrației publice
și fondurilor europene,

Sevil Shhaideh

Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 21 septembrie 2017.
Nr. 680.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului cu nr. M.F.P. 100487, aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Justiției

Nr. M.F.P.	Cod de clasificare	Tip bun (mobil/ imobil)	Denumirea	Descrierea tehnică	Vecinătăți	Adresa	Anul dobândirii/ dării în folosință	Valoare de inventar (lei)	Situație juridică	
									Baza legală	Administrator
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
100487	8.29.09	Imobil	Judecătoria Bolintin-Vale	P Sc = 277 mp Sd = 277 mp C.F. Nr. 33386-C1	N — Str. Stadionului S — Grup Școlar D. Bolintineanu E — Domeniul public al localității V — Domeniul public al localității	România, județul Giurgiu, orașul Bolintin-Vale, Str. Stadionului nr. 3	1981	75.973,00	Decizia nr. 103/1981, emisă de Consiliul Popular Provizoriu al Județului Giurgiu	Ministerul Justiției

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului care se transmite din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Justiției în domeniul public al Orașului Bolintin-Vale

Număr M.F.P.	Caracteristicile tehnice ale bunului care se transferă	Adresă/Carte funciară	Valoarea bunului care se transferă (lei)	Persoana juridică de la care se transmite bunul/C.U.I.	Persoana juridică la care se transmite bunul/ C.U.I.
100487	P Sc = 277 mp Sd = 277 mp	România, județul Giurgiu, Str. Stadionului nr. 3/ C.F. nr. 33386-C1	75.973,00 lei	Statul român, în administrarea Ministerului Justiției/ C.U.I. 4265841 Tribunalul Giurgiu C.U.I. 4145853	Orașul Bolintin-Vale — domeniul public C.U.I. 5483380

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a unui imobil și darea acestuia în administrarea Ministerului Sănătății

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 867 alin. (1) și art. 868 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Ministerului Sănătății a unui imobil trecut în proprietatea publică a statului prin Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Iași nr. 373/2016, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Imobilul prevăzut la art. 1 se va prelua în scopul construirii Spitalului Regional de Urgență Iași în termen de 10 ani de la data comunicării Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Iași nr. 170/2017.

Art. 3. — În cazul în care nu se respectă destinația imobilului prevăzută la art. 2, aceasta revine de drept în domeniul public

al unității administrativ-teritoriale de la care s-a transmis, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare.

Art. 4. — Predarea-preluarea imobilului prevăzut la art. 1 se face în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, pe bază de protocol încheiat între părțile interesate.

Art. 5. — Ministerul Sănătății, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și va opera modificările în anexa nr. 15 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:

Ministrul sănătății,

Florian-Dorel Bodog

Viceprim-ministru,

ministrul dezvoltării regionale, administrației publice
și fondurilor europene,

Sevil Shhaideh

Ministrul finanțelor publice,

Ionuț Mișa

București, 21 septembrie 2017.

Nr. 681.

ANEXĂ

**DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunului imobil care se înscrie în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului
și se dă în administrarea Ministerului Sănătății**

Nr. M.F.P.	Cod de clasificare	Adresa imobilului	Baza legală	Denumire bun predat	Persoana juridică la care se dă în administrare imobilul	Datele de identificare ale imobilului care se dă în administrare	Valoarea de inventar — lei —
Se atribuie nr. nou.	8.25.01	Municipiul Iași, zona Moara de Vânt — podgoria Copou, lot 2, județul Iași	HCL nr. 373/2016 HCL nr. 170/2017	Teren SRU Iași	Ministerul Sănătății CUI 4266456	S. teren = 120.000 mp CF nr. 155218	17.338.000

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

**privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare
sistematică a imobilelor în sectoarele cadastrale 10, 11, 19, 20,
24, 27, 36, 38 și 49 din unitatea administrativ-teritorială
Dragomirești și în sectoarele cadastrale 15, 20, 22, 34, 42, 43,
44, 46, 48 și 49 din unitatea administrativ-teritorială Potlogi,
județul Dâmbovița**

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor în sectoarele cadastrale 10, 11, 19, 20, 24, 27, 36, 38 și 49 din unitatea administrativ-teritorială Dragomirești și în sectoarele cadastrale 15, 20, 22, 34, 42, 43, 44, 46, 48 și 49 din unitatea administrativ-teritorială Potlogi, județul Dâmbovița.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor este prevăzută în anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

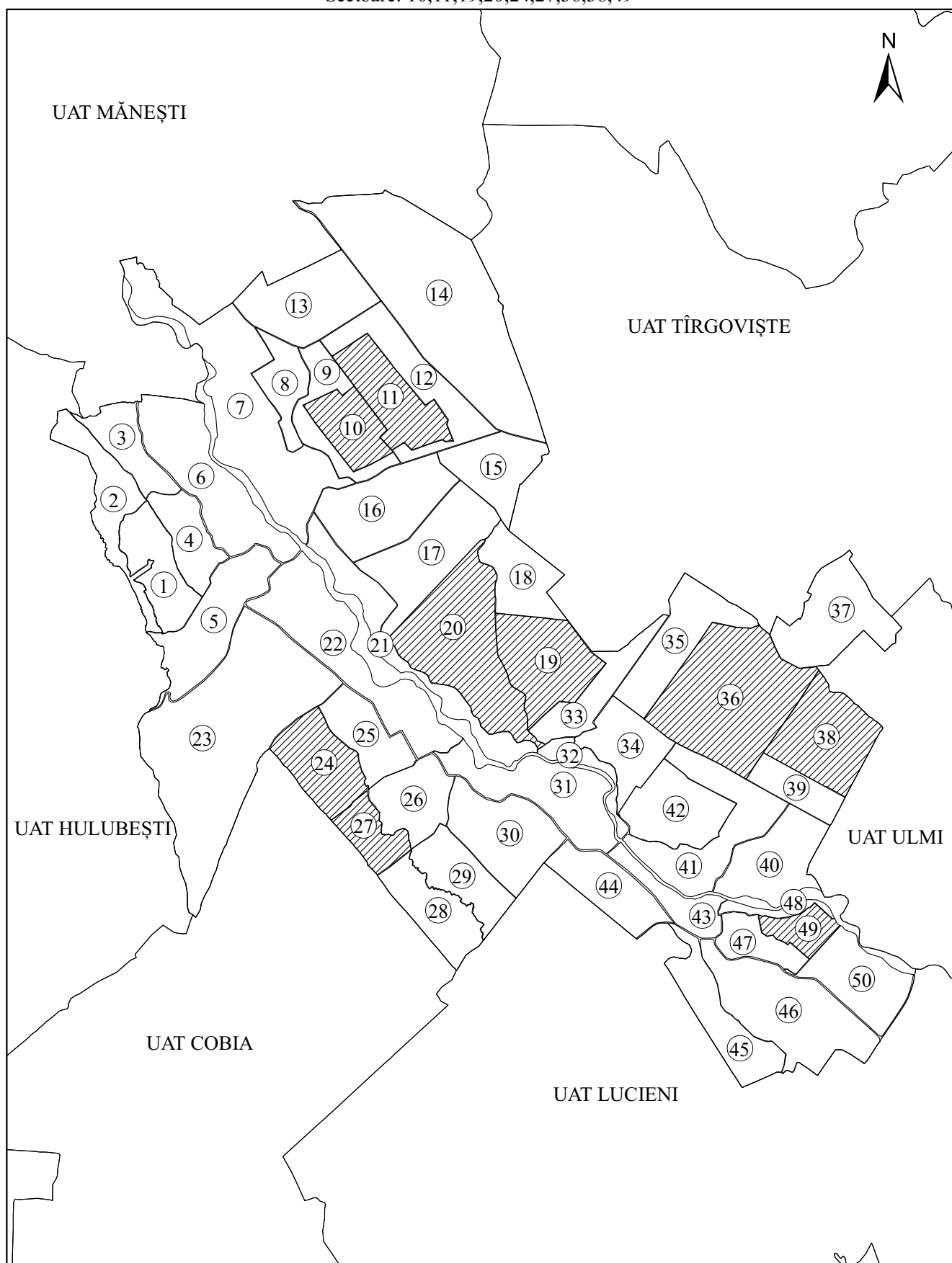
Directorul general
al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DÂMBOVIȚA

UAT: DRAGOMIREȘTI

Sectoare: 10,11,19,20,24,27,36,38,49

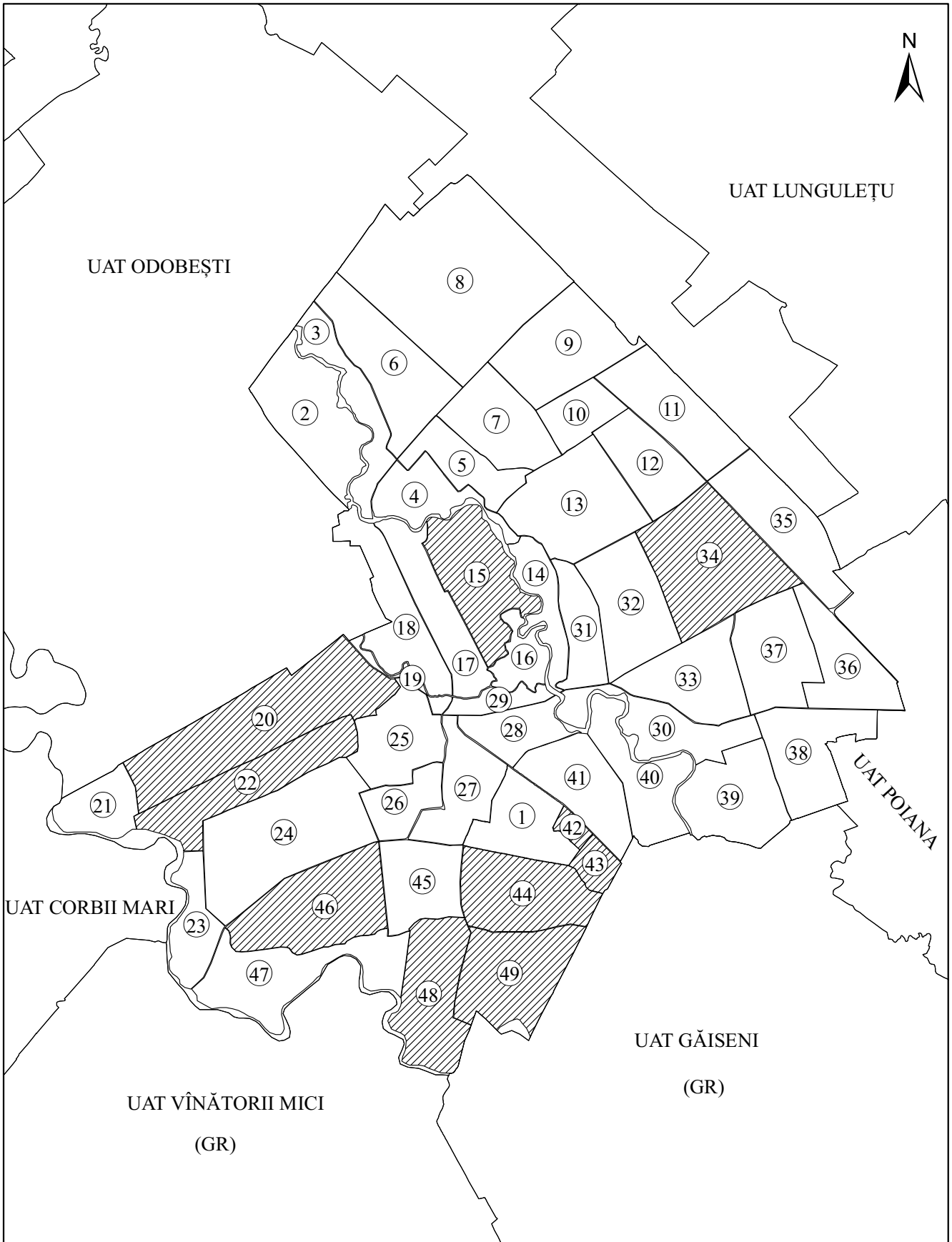
*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DÂMBOVIȚA

UAT: POTLOGI

Sectoare: 15,20,22,34,42,43,44,46,48,49

*) Anexa nr. 2 este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ

**privind lansarea în circuitul numismatic
a unei monede din argint și a unei monede din alamă,
pentru colecționare, cu tema 100 de ani
de când Ecaterina Teodoroiu a devenit prima femeie
ofițer combatant din Armata Română**

Art. 1. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, începând cu data de 15 septembrie 2017, Banca Națională a României va lansa în circuitul numismatic o monedă din argint și o monedă din alamă, pentru colecționare, cu tema *100 de ani de când Ecaterina Teodoroiu a devenit prima femeie ofițer combatant din Armata Română*.

Art. 2. — Caracteristicile tehnice ale monedelor sunt următoarele:

Caracteristici tehnice	Moneda din argint	Moneda pentru colecționare
Metal	argint	alamă Cu ₈₀ Zn ₁₅ Ni ₅
Valoare nominală	10 lei	50 bani
Titlu	999‰	—
Formă	rotundă	rotundă
Diametru	37 mm	23,75 mm
Greutate	31,103 g	6,1 g
Grosime la chenar	—	1,9 mm
Calitate	proof	proof
Cant	zimțat	inscripționat cu „ROMANIA” de două ori, cu steluță între cele două cuvinte

Aversul monedei din argint redă un detaliu al medaliei „Virtutea Militară” de război, decorație care i-a fost acordată eroinei Ecaterina Teodoroiu, inscripția în arc de cerc „ROMANIA”, stema României, valoarea nominală „10 Lei” și anul de emisiune „2017”.

Aversul monedei din alamă, pentru colecționare redă un detaliu al medaliei „Virtutea Militară” de război, decorație care i-a fost acordată eroinei Ecaterina Teodoroiu, inscripția în arc de cerc „ROMANIA”, stema României, valoarea nominală „50 BANI” și anul de emisiune „2017”.

Reversul comun al monedelor (din argint și din alamă) prezintă portretul Ecaterinei Teodoroiu și inscripția în arc de cerc „ECATERINA TEODOROIU”.

Art. 3. — Monedele vor fi ambalate, separat, în capsule de metacrilat transparent. Monedele din argint vor fi însoțite de broșuri de prezentare redactate în limbile română, engleză și franceză. Broșurile includ certificatul de autenticitate al emisiunii, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central.

Art. 4. — Monedele din argint și monedele din alamă, pentru colecționare, cu tema *100 de ani de când Ecaterina Teodoroiu a devenit prima femeie ofițer combatant din Armata Română* au putere circulatorie pe teritoriul României.

Art. 5. — Lansarea în circuitul numismatic a monedei din argint și a monedei din alamă, pentru colecționare, cu tema *100 de ani de când Ecaterina Teodoroiu a devenit prima femeie ofițer combatant din Armata Română* se realizează prin sucursalele regionale București, Cluj, Iași și Timiș ale Băncii Naționale a României.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 6 septembrie 2017.
Nr. 15.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 52

din 3 iulie 2017

Dosar nr. 501/1/2017

Iulia Cristina Tarcea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voichecki	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Viorica Cosma	— judecător la Secția I civilă
Alina Iuliana Țuca	— judecător la Secția I civilă
Crețu Dragu	— judecător la Secția I civilă
Elena Floarea	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbărcă	— judecător la Secția I civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Marin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Angelica Denisa Stănișor	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Emilia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 501/1/2017, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „*interpretarea dispozițiilor art. 520 alin. (4)*

prin raportare la art. 416 alin. (3) din Codul de procedură civilă, în sensul de a se stabili dacă redeschiderea judecării cauzei, după pronunțarea hotărârii prealabile, este un act de procedură ce trebuie efectuat din oficiu”.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse două rapoarte, ce au fost comunicate părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; apelantul-reclamant a depus, în termen legal, un punct de vedere asupra chestiunii de drept supuse judecării.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, din oficiu, prin Încheierea din 6 februarie 2017, în Dosarul nr. 1.644/87/2015, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept privind *interpretarea dispozițiilor art. 520 alin. (4) prin raportare la art. 416 alin. (3) din Codul de procedură civilă, în sensul de a se stabili dacă redeschiderea judecării cauzei, după pronunțarea hotărârii prealabile, este un act de procedură ce trebuie efectuat din oficiu.*

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 17 februarie 2017 cu nr. 501/1/2017.

3. În aceeași ședință publică, același complet a dispus sesizarea instanței supreme, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la aceeași chestiune de drept, în dosarele nr. 1.188/87/2015, nr. 1.461/87/2015, nr. 1.467/87/2015, nr. 3.118/87/2015, nr. 1.443/87/2015, nr. 1.305/87/2015 și nr. 1.456/87/2015.

4. Sesizările au fost înregistrate la Înalta Curte de Casație și Justiție cu numerele 560/1/2017, 561/1/2017, 562/1/2017, 563/1/2017, 564/1/2017, 566/1/2017 și 567/1/2017. Față de identitatea de obiect, s-a dispus conexarea acestora la Dosarul nr. 501/1/2017.

II. Expunerea succintă a procesului

5. În dosarele în care s-au formulat sesizările, prin cererile înregistrate pe rolul Tribunalului Teleorman, reclamanții Sindicatul SANITAS din Spitalul Județean de Urgență Alexandria, respectiv Sindicatul TESA din Spitalul Județean de Urgență Alexandria, în numele și pentru membrii lor de sindicat, au chemat în judecată pârâutul Spitalul Județean de Urgență Alexandria, solicitând obligarea acestuia la plata către membrii de sindicat a contravalorii tichetelor de masă aferente perioadelor în care pârâutul nu și-a îndeplinit obligația de acordare a acestor tichete, până la pronunțarea hotărârii și, în continuare, cât timp membrii de sindicat își vor păstra calitatea de salariați și cât timp cadrul normativ va rămâne neschimbat;

de asemenea, au solicitat actualizarea sumelor la data plății și plata dobânzii legale.

6. Împotriva sentințelor pronunțate de instanța de fond părțile au declarat apel, apelurile fiind înregistrate pe rolul Curții de Apel București.

7. În cursul judecării apelurilor, instanța, din oficiu, în temeiul art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă, a dispus suspendarea judecării cauzelor până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a sesizării ce a format obiectul Dosarului nr. 4.296/1/2015.

8. Sesizarea a fost soluționată prin Decizia nr. 5 din 28 martie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 23 mai 2016, în sensul că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 125/2005, cu modificările și completările ulterioare, alocația individuală de hrană sub forma tichetelor de masă pentru personalul încadrat în unitățile sanitare publice finanțate din venituri proprii realizate prin sistemul de asigurări sociale de sănătate reprezintă un drept, iar nu o vocație.”

9. Ulterior, părțile au formulat cereri de repunere pe rol a cauzelor, solicitând continuarea judecării.

10. Cauzele au fost repuse pe rol la 6 februarie 2017, când Curtea, din oficiu, a invocat excepția perimării, constatând că suspendarea cauzei a fost dispusă până la soluționarea sesizării (28 martie 2016), moment de la care a început să curgă termenul de perimare de 6 luni prevăzut de art. 416 alin. (1) din Codul de procedură civilă, iar cererea de repunere pe rol a cauzei a fost formulată după împlinirea termenului de perimare.

11. La acest termen de judecată, instanța de apel, din oficiu, a pus în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept arătată.

12. Sesizările fiind considerate admisibile, s-a dispus și suspendarea judecării în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

III. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

13. Prin încheierile pronunțate la data de 6 februarie 2017, Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de următoarele considerente:

— litigiile în legătură cu care s-a formulat sesizarea sunt în curs de judecată, curtea de apel investită cu soluționarea apelurilor urmează să soluționeze cauzele în ultimă instanță, prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, sunt definitive, iar cauzele care fac obiectul judecării se află în competența legală a unui complet de judecată al curții de apel, investit să soluționeze pricinile;

— cât privește admisibilitatea sesizării din perspectiva condiției privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, curtea de apel a reținut că procedura sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept are o natură juridică *sui generis*, care se circumscrie unui incident procedural ivit în cursul procesului al cărui obiect îl constituie chestiunea de drept

de care depinde soluționarea pe fond a cauzei; în jurisprudența sa anterioară,¹ Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în mod constant că obiectul sesizării l-ar putea constitui atât o chestiune de drept material, cât și una de drept procedural, dacă, prin consecințele pe care le produce, interpretarea și aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluționarea pe fond a cauzei, rezolvarea raportului de drept dedus judecării. De asemenea, prin Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 26 mai 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cererea de chemare în judecată și reprezentarea convențională a persoanei juridice în fața instanțelor de judecată nu se pot face prin mandatar persoană juridică, nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă, reținându-se că este îndeplinită condiția ca de lămurirea acestei chestiuni de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei, deoarece „modul în care ar urma să fie interpretat și aplicat textul de lege cu privire la care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile influențează și soluția pe fond a cererii deduse judecării”. Curtea învederează că excepția perimării reprezintă un impediment procesual pentru judecarea pe fond a cauzei, având un efect peremptoriu, motiv pentru care, pentru identitate de rațiune și având în vedere și jurisprudența anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, apreciază ca fiind îndeplinită și condiția ca de lămurirea chestiunii de drept prezentate să depindă soluționarea pe fond a cauzei. Această interpretare asigură atingerea scopului legii (*ratio legis*), respectiv asigurarea unei practici judiciare unitare;

— în opinia instanței de trimitere, chestiunea de drept identificată prezintă și caracter de nouitate, fiind îndeplinită și ultima condiție, întrucât asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat prin niciunul dintre modurile prevăzute de lege, nu a făcut obiectul unui recurs în interesul legii și nici al unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

IV. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

14. În fața instanței de trimitere părțile nu și-au exprimat punctele de vedere.

15. După comunicarea raportului, apelantul-reclamant a depus, în termen legal, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, prin care a apreciat că redeschiderea judecării după pronunțarea unei hotărâri prealabile trebuie efectuată din oficiu, fie doar și pentru motivul că niciuna din părți nu a cerut suspendarea judecării. În ceea ce privește admisibilitatea sesizării, a opinat că problema supusă dezlegării nu constituie o chestiune de drept care să fie un impediment în soluționarea pe fond a cauzei.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

16. Completul de judecată investit cu soluționarea apelurilor a apreciat că dispozițiile art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu impun în sarcina instanțelor obligația de a repune cauza pe rol, din oficiu, după soluționarea sesizării. Textul legal nu dispune în acest sens, ci doar arată momentul până la care operează suspendarea cauzei: „până la soluționarea sesizării”.

Dacă s-ar aprecia că repunerea pe rol a cauzei este un act de procedură ce trebuie îndeplinit din oficiu, s-ar pune în mod nejustificat în sarcina instanței obligația de a urmări desfășurarea și finalizarea procesului, or interesul, în această problemă, aparține părților.

¹ Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014; Decizia nr. 2 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 8 din 27 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015 etc.

În lipsa unei dispoziții exprese care să prevadă repunerea pe rol din oficiu, după soluționarea sesizării, dispozițiile art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă, ce reglementează un caz de suspendare facultativă a cauzei, sunt supuse regulilor de drept comun privind repunerea pe rol a cauzei, potrivit art. 415 din Codul de procedură civilă.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

17. **Jurisprudența Curții de Apel București** — instanța de trimitere nu a identificat alte hotărâri judecătorești în materia ce face obiectul sesizării.

18. **Jurisprudența celorlalte instanțe din țară** — celelalte instanțe au comunicat un număr redus de hotărâri judecătorești. Opiniile teoretice exprimate de judecători sunt diferite. Astfel, o parte a instanțelor a apreciat că redeschiderea judecătii este un act ce trebuie efectuat din oficiu (Secția I civilă, Secția a II-a civilă, Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale ale Curții de Apel Cluj, Judecătoria Tulcea, Judecătoria Mangalia, Secția a II-a civilă și Secția de contencios administrativ și fiscal ale Curții de Apel Craiova, Curtea de Apel Iași, în opinie majoritară, Curtea de Apel Oradea). Alte instanțe au apreciat că redeschiderea judecătii nu se poate face decât la solicitarea părții (Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel Cluj, Tribunalul Cluj, Tribunalul Maramureș, Judecătoria Bistrița, Tribunalul Specializat Cluj, Tribunalul Constanța, Judecătoria Constanța, Tribunalul Tulcea). Există și o a treia opinie, potrivit căreia repunerea pe rol a cauzei se face din oficiu, dacă suspendarea s-a dispus din oficiu, și la cererea părții, dacă suspendarea s-a dispus la cerere (Judecătoria Năsăud).

19. **Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție** a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

20. În urma verificărilor efectuate se constată că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității textelor de lege supuse interpretării în prezenta cauză.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

21. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, deoarece dispozițiile legale a căror interpretare se solicită nu comportă o reală și serioasă dificultate, de natură a fi dedusă dezlegării în procedura hotărârii prealabile.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

22. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- cauza să fie soluționată în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecătii să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

— chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

23. În legătură cu aceste condiții de admisibilitate, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a arătat, în jurisprudența sa, că „37. Art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de «chestiune de drept». În doctrină s-a arătat însă că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.” (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016).

De asemenea, prin Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, s-a statuat, cu valoare de principiu, că: „33. Procedura sesizării instanței supreme în vederea pronunțării asupra unor chestiuni de drept printr-o hotărâre prealabilă reprezintă o procedură nouă, preluată din dreptul francez, introdusă în sistemul de drept român prin actualul Cod de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, fiind reglementată în cartea a II-a «Procedura contencioasă», titlul III «Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare», cap. II, art. 519—art. 521 din Codul de procedură civilă.

34. Scopul acestei proceduri este crearea unui mecanism nou pentru uniformizarea practicii judiciare care să contribuie, alături de recursul în interesul legii, la transformarea practicii judiciare românești într-una predictibilă, care să răspundă așteptărilor rezonabile ale justițiabililor.

35. În analiza aspectelor generale de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie avute în vedere, pe lângă scopul instituirii acestui mecanism de unificare a practicii, rațiunea și fundamentul său.

36. Procedura hotărârii prealabile are menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei probleme de drept esențiale și controversate.

37. Pentru ca mecanismul procedural reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă să nu fie deturnat de la scopul firesc al unificării practicii judiciare și utilizat pentru tranșarea în concret a aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, instanța supremă trebuie chemată să dea chestiunii de drept o rezolvare de principiu. Altfel spus, în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii.”

24. În cazul de față, titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale care nu comportă o reală și serioasă dificultate, de natură a fi dedusă dezlegării în cadrul procedurii hotărârii prealabile.

25. Ceea ce se impune este doar realizarea unui simplu raționament judiciar, prin citirea textului a cărui interpretare formează obiectul sesizării în corelare cu textul-cadru din materia reluării judecării procesului, respectiv art. 415 din Codul de procedură civilă, și cu înțelegerea faptului că procedura hotărârii prealabile a fost creată pentru a-i facilita judecătorului,

iar nu *părților* interpretarea unui text de lege. Procedându-se astfel, nu s-ar mai putea identifica nicio sursă de ambiguitate în cuprinsul art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă și nicio „dificultate a stabilirii rațiunii textelor legale a căror lămurire se solicită”.

26. În continuarea acestor aprecieri, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept subliniază și că, în raportul întocmit pentru darea unui aviz solicitat Curții de Casație franceze în cadrul procedurii instituite prin art. 1031-1 din Codul de procedură civilă francez, preluate și în Codul de procedură civilă român în art. 519—521 (raport publicat în Buletinul informativ al Curții de Casație nr. 777 din 1 martie 2013), s-a arătat, cu privire la faptul că problema de drept trebuie să prezinte o dificultate serioasă, că „o problemă poate să fie nouă și totuși să nu reclame intervenția curții supreme, care nu trebuie să fie considerată un serviciu public de consultanță juridică”, precum și că „dificultatea «serioasă» a

problemei de drept ... nu-l scutește pe judecătorul fondului de obligația sa de a judeca”.

27. Prin urmare, rămâne atributul exclusiv al instanței solicitante să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, aplicând în acest scop mecanismele de interpretare a actelor normative.

28. În considerarea argumentelor expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept apreciază că procedura de unificare a practicii judiciare, reglementată de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, nu poate fi valorificată atât timp cât legiuitorul a stabilit, prin condițiile restrictive de admisibilitate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile numai în scopul preîntâmpinării apariției unei jurisprudențe neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei veritabile probleme de drept, astfel încât sesizarea nu este admisibilă.

29. Pentru toate aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, sesizările conexe formulate de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarele nr. 1.644/87/2015, nr. 1.188/87/2015, nr. 1.461/87/2015, nr. 1.467/87/2015, nr. 3.118/87/2015, nr. 1.443/87/2015, nr. 1.305/87/2015 și nr. 1.456/87/2015, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind „interpretarea dispozițiilor art. 520 alin. (4) prin raportare la art. 416 alin. (3) din Codul de procedură civilă, în sensul de a se stabili dacă redeschiderea judecării cauzei, după pronunțarea hotărârii prealabile, este un act de procedură ce trebuie efectuat din oficiu”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 3 iulie 2017.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 058588